

Kerekesszékekkel a fedélzeten

21

Nők Lapja Cafe – Bakóczy Szilvia – 2013. 09. 06.

Összefogott egy napra a magyar vitorlástársadalom a LáriFári Alapítvánnyal, és vitorlásversenyt szerveztek mozgáskorlátozott gyerekeknek és fiataloknak a Balatonon. Hogy legalább arra az egy napra úgy érezzék: korlátok ide vagy oda, ők is bármit, tényleg bármit megtehetnek.

Címkék: [vitorla](#), [szórakozás](#), [hobby](#), [mozgássérült](#), [kerekesszék](#) Hirdetés

Hirdetés

Premier Outlet Kuponok, 2013. november 8-10-ig! Akár -70%!

Volt, aki a kerekesszéket hagyta a parton, volt, aki a mankóját, botját, de előfordult olyan is, hogy valakit a kerekesszékekkel együtt segítettek a fedélzetre. Egy izomsorvadásos kislányt édesanyja ölébe adott, a szemükben végig jelen lévő izgalom kitörölhetetlen emlék mindazoknak, akik ugyanazon a hajón utazhattak. Az egész napos program különböző kreatív foglalkozásokkal kezdődött, ezt követte a lényeg: egy rövid pályás verseny a vízen. Zárásként kiosztották a díjakat, érmeiket, mert hogy azok is voltak. Meglepő módon mindenkinek dobogós helyezést jutott...

„A mozgássérült gyerekeknek és fiataloknak szervezett, egész napos élményterápiás program egy sorozat része – magyarázza **dr. Hosszú Adrienn**, a **LáriFári Alapítvány** elnöke. Idén összesen öt alkalommal visünk vitorlázni gyerekeket. A sort az SOS Gyermekfaluk lakói kezdték a 45. Kékszalagon, illetve az SOS Gyermekfaluk regattán, őket követték a mozgáskorlátozottak, és hamarosan érkeznek a rákbeteg és transzplantált gyermekek, végül a rendőrárvák. Mi az utóbbi három esemény megszervezését és lebonyolítását vállaltuk magunkra. A cél minden esetben ugyanaz: felejtsek el egy napra, hogy nehezebb az életük, mint másoknak, és kapjanak

egy lehetőséget arra, hogy olyasmit csinálhassanak, amiről korábban azt hitték: ők biztosan nem elég ügyesek hozzá, és hogy az csak mások kiváltsága lehet.”

És hogy kiknek köszönhető mindez?

Mindenekelőtt azoknak a lelkes önkénteseknek, akik odautaztak, beöltöztek, festettek, karkötőt fűztek, ügyeskedtek, majd a gyerekek biztonságára vigyáztak a hajókon. Hozzájuk csatlakoztak a vitorlázók – Litkey Farkas, tizenegyszeres Kékszalag-győztes –, több mint harminc nagyhajóval.

„Fogok én még a két lábamon állni!”

Fotók: Kárpáti Zsuzsa

agykárosodás sem kizárt. Szerencsére nem így lett. „Néhány hónappal később elkezdett mozogni a karom – mosolyodik el a fiú. – Azonnal elkezdtem edzeni, mert a szívem mélyén tudtam, hogy van értelme a küzdelemnek.” Gabó a folyamatos tornának és az idő múlásának köszönhetően hamarosan újra mozgatni tudta az egész felsőtestét, a karizmok közül a bicepszébe tért vissza teljesen az élet. Így már felhívhatta korábbi úszóedzőjét, és a kérése az volt; tanítsa meg őt úszni ismét. Hosszú, edzésekkel teli időszak kezdődött, melyek során a fő nehézséget az okozta, hogy továbbra is csak a felsőtest mozgott, a lábak nem, ezért az eredmény mindenkit megdöbbentett: Gabó idén sikeresen teljesítette a 2500 méteres úszótávot a Balatonon, az úzás napján. „Ez a mostani program is nagyon lelkesítő, ahogy minden, ami a sportról szól – folytatja. – Nem gondoltam volna korábban, hogy én is vitorlázni fogok egyszer. Ráadásul megismerünk egy csomó sportolót, és ez újabb lökést ad. Számomra nem kérdés, hogy fogok én még a két lábamon állni!”

„Ilyen a szabadság!”

Lórinak nincs szüksége mankóra vagy kerekesszékre, kissé dülöngélve ugyan, de önállóan elmegy ő mindenhova, és erre felettébb büszke is. Ráadásul azok közé tartozik, akik minden körülmények között optimistán látják a világot. Nézem, ahogy a délelőtti, szárazföldi foglalkozások között bolyong. Messziről kiszúrja, hogy az egyik helyen középkori lovagnak öltözött férfiakkal lehet kardozni, teljesen átszellemül, integet és kiabál: „Velem álljatok ki, engem győzzetek le!” Majd kisebb nehézségek árán ugyan, de kezébe veszi a gumikardot, és véresen komoly csatába kezd az ellenféllel. Önkéntes segítői szerint azt sem lehet elfelejteni, ahogyan magán a vitorlásversenyen részt vesz. „Lóri nem egy könnyű eset, ezért úgy döntöttek a szervezők, hogy több felnőttet is beültetnek mellé a hajóra, hogy biztonságban legyen – magyarázza Bakóczy Zoltán, a hajó kormányosa. – Ráadtuk a mentőmellényt, és elmondtuk a szabályokat. Megértette, és végig hihetetlenül élvezte az utat. »Ez jobb, mint bármelyik

pszichoterápia! Ilyen a szabadság!«; ehhez hasonló aranyköpései voltak, egyszerre volt megható és vicces. Katartikus volt vele az egész út mindannyiunknak.”